ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 12ης Μαρτίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Α — 1. Αν αναπτύσσω σήμερα το απόγευμα τις προτάσεις μου επί της υποθέσεως που εξετάσθηκε σήμερα, είναι διότι, αφενός, νομίζω ότι τα πραγματικά περιστατικά και το νομικό πλαίσιο της υποθέσεως διευκρινίστηκαν τόσο πολύ κατά τη σημερινή συζήτηση, ώστε είναι πλέον δυνατή η έκδοση αποφάσεως και, αφετέρου, διότι επιθυμώ να λάβω υπόψη την παρατήρηση της ολλανδικής κυβερνήσεως, η οποία δήλωσε ότι η τήρηση των ποσοστώσεων στις Κάτω Χώρες δεν θα είναι εξασφαλισμένη ενόσω το Δικαστήριο δεν θα έχει εκδώσει την απόφασή του στην υπόθεση αυτή.

2. Δεδομένου ότι το παραπέμπον δικαστήριο έχει ήδη απαντήσει το ίδιο στα περισσότερα από τα ερωτήματα που ανέκυψαν κατά την έγγραφη διαδικασία και κατά την προφορική συζήτηση, θεωρώ ότι πρέπει να εξετασθούν μόνο τα δύο ερωτήματα επί των οποίων το παραπέμπον δικαστήριο διατηρεί ακόμη αμφιβολίες:

« 1) Συμβιβάζεται ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1/85 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1984, για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, του προσωρινού συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1985 και ορισμένων όρων υπό τους οποίους μπορούν να αλιευθούν [1], με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων [2], όταν παραμένει αμετάβλητη η κατανομή των ποσοστώσεων αλιευμάτων ζαγκέτας μεταξύ των κρατών μελών, ενώ έχει μεταβληθεί η βιολογική κατάσταση;

2) Περιέχει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1/85, αν ληφθούν υπόψη τα αποτελέσματα που προκύπτουν από αυτόν στην πράξη — μη εξάντληση της κοινοτικής ποσοστώσεως αλιεύσεως, ενώ υπάρχει υπέρβαση του μεριδίου της ποσοστώσεως που έχει χορηγηθεί στις Κάτω Χώρες — διατάξεις που παρακωλύουν το εμπόριο στο εσωτερικό της Κοινότητας και οι οποίες δεν είναι απαραίτητες για τη διατήρηση των βιολογικών πόρων της θάλασσας;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

3. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου [3], το παραπέμπον δικαστήριο εκκινεί από την αρχή ότι ο περιορισμός της αλιεύσεως με τη θέσπιση ποσοστώσεων για ορισμένα αποθέματα ιχθύων είναι απαραίτητος και επιτρέπεται προκειμένου να διασφαλιστεί η διατήρηση και η ανασύσταση των εν λόγω αποθεμάτων. Το παραπέμπον δικαστήριο θεωρεί περαιτέρω ότι η κατανομή των επιτρεπομένων αλιευμάτων μεταξύ των κρατών μελών είναι αναγκαία προκειμένου να παρασχεθεί στα διάφορα κράτη μέλη, επί ορισμένα έτη, κάποια βεβαιότητα ως προς τις προσδοκίες που μπορούν να έχουν σχετικά με τις ποσοστώσεις που τους χορηγούνται. Το παραπέμπον δικαστήριο διερωτάται μόνο αν, λαμβάνοντας υπόψη την εξέλιξη του αποθέματος ζαγκέτας κατά τη χρονική περίοδο 1983 έως 1985, η διατήρηση αμετάβλητης της κατανομής μεταξύ των κρατών μελών εξακολουθεί να συνάδει προς την αρχή της σχετικής σταθερότητας των

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

1 — ΕΕ 1985, L 1, σ. 1.

2 — ΕΕ 1983, L 24, σ. 1.

3 — Βλεπε απόφαση της 14ης Ιουλίου 1976 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 3, 4 και 6/76, Kramer και λοιποί, Slg., σ. 1279 και επ.

αλιευτικών δραστηριοτήτων, που διακηρύσσεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83.

4. Πρέπει καταρχάς να σημειωθεί ότι δεν έχει καθόλου αποδειχθεί ότι η βιολογική κατάσταση του αποθέματος ζαγκέτας έχει πράγματι βελτιωθεί στις οικείες διαιρέσεις[4]. Μάλλον το αντίθετο φαίνεται να προκύπτει από τις συστάσεις του CIEM, διότι συνιστούσαν τη μείωση της συνολικής ποσότητας αλιεύσεως από 181 000 τόνους το 1983 σε 130 000 τόνους για το 1985. Είναι γεγονός ότι η καθοριζόμενη για την Κοινότητα συνολική ποσότητα αλιεύσεως αυξήθηκε και από 164 000 έφθασε τους 200 000 τόνους.

5. Ωστόσο, όπως εκτέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, το εν λόγω επιχείρημα δεν συνδέεται κατ' ανάγκη με τη βελτίωση της βιολογικής καταστάσεως των αποθεμάτων ζαγκέτας. Λαμβάνονται επίσης υπόψη ορισμένες οικονομικές εκτιμήσεις, και κυρίως η επιθυμία του Συμβουλίου να αυξήσει τις πραγματικές ποσοστώσεις των ολλανδών αλιέων χωρίς εντούτοις να πρέπει να μεταβάλλει την κλίμακα κατανομής που είχε καθοριστεί το 1983.

6. Το Συμβούλιο καθόρισε αυτή την κλίμακα βάσει της μέχρι τότε ποσότητας αλιευμάτων των κρατών μελών. Από τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν, κανένα δεν επιτρέπει να υποτεθεί ότι το Συμβούλιο υπερέβη κατά την εν λόγω κατανομή τα όρια της διακριτικής εξουσίας που διαθέτει για τη χάραξη της οικονομικής πολιτικής. Το ίδιο ισχύει και ως προς την επιθυμία του Συμβουλίου να διατηρήσει επί δέκα έτη την εν λόγω κλίμακα κατανομής, η οποία καθορίστηκε μετά από επίμοχθες διαπραγματεύσεις.

7. Ωστόσο, αν το Συμβούλιο επιθυμούσε να ικανοποιήσει τις ανάγκες της ολλανδικής αλιείας και γι' αυτό αύξησε τη συνολική ποσότητα αλιεύσεως με τη σκέψη ότι οι ποσοστώσεις που χορηγούνται στα άλλα κράτη μέλη δεν θα εξαντληθούν — πράγμα που θα ισοδυναμούσε στην πράξη με αύξηση της ολλανδικής ποσοστώσεως —, η εν λόγω μέθοδος θα μπορούσε βέβαια να έχει κάτι το ασύνηθες, χωρίς όμως να υφίσταται παραβίαση της αρχής της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων σε βάρος των ολλανδών αλιέων. Η παρατήρηση αυτή επιρρωνύεται από την εξέλιξη των ολλανδικών ποσοστώσεων για την αλιεία ζαγκέτας, η οποία καταδεικνύει συνεχή αύξηση κατά τα έτη 1982 έως 1985, δεδομένου ότι οι εν λόγω ποσοστώσεις από 50 000 έφθασαν τους 71 000 τόνους. Περαιτέρω, πρέπει να σημειωθεί ότι το κοινοτικό καθεστώς διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων δεν στερείται ελαστικότητας και ότι επιτρέπει ιδίως στα κράτη μέλη να ανταλλάσσουν όλη ή μέρος της ποσοστώσεως που τους χορηγήθηκε, όπως άλλωστε ήδη συνέβη.

8. Δεδομένου ότι δεν μπορεί λοιπόν να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί το ζήτημα κατά πόσο το Συμβούλιο δεσμεύεται, όταν θεσπίζει έναν κανονισμό, από το περιεχόμενο προϊσχύσαντος κανονισμού που βρίσκεται όμως στην ίδια βαθμίδα με τον υπό θέσπιση κανονισμό.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

9. Ως προς το ερώτημα αν η διακοπή της αλιείας ζαγκέτας, που επήλθε μετά την εξάντληση της σχετικής ποσοστώσεως που χορηγήθηκε στις Κάτω Χώρες, πρέπει να θεωρηθεί ως μέτρο που παρακωλύει το εμπόριο, θα ήθελα να παραπέμψω και πάλι στην προαναφερθείσα απόφαση που εκδόθηκε στις 14 Ιουλίου 1976 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 3, 4 και 6/76. Οι αρχές που έχουν τεθεί με την εν λόγω απόφαση ως προς τους εθνικούς περιορισμούς αλιεύσεως μπορούν να ισχύσουν και για τους κοινοτικούς περιορισμούς. Από τις εν λόγω αρχές προκύπτουν τα ακόλουθα:

4 — CIEM: Διεθνές Συμβούλιο για την Εξερεύνηση της Θάλασσας.

10. « ... τα μέτρα που αποσκοπούν στη διατήρηση των θαλάσσιων πόρων με τον καθορισμό ποσοστώσεων αλιεύσεως και τον περιορισμό της αλιευτικής δραστηριότητας, μολονότι βραχυπρόθεσμα περιστέλλουν την " παραγωγή ", αποβλέπουν ακριβώς στο να αποτρέψουν πτώση της εν λόγω " παραγωγής ", ικανή να θέσει σε σοβαρό κίνδυνο τον εφοδιασμό των καταναλωτών· ... επομένως, το γεγονός ότι τα μέτρα αυτά έχουν βραχυπρόθεσμα ως συνέπεια τη μείωση των ποσοτήτων που τα οικεία κράτη μπορούν να ανταλλάξουν μεταξύ τους δεν μπορεί να συνεπάγεται την υπαγωγή των εν λόγω μέτρων μεταξύ αυτών που απαγορεύονται από τη Συνθήκη, δεδομένου ότι το κρίσιμο στοιχείο είναι ότι τα μέτρα αυτά μακροπρόθεσμα είναι αναγκαία προκειμένου να εξασφαλιστεί άριστη και σταθερή απόδοση της αλιείας » [5].

Β — Πρόταση

11. Βάσει των πιο πάνω σκέψεων προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στο ερώτημα που του υπέβαλε το Arrondissementsrechtbank του Zwolle:

« Από την εξέταση του ερωτήματος που υπέβαλε στο Δικαστήριο το Arrondissementsrechtbank του Zwolle δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να επηρεάσουν το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) 1/85 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1984, καθόσον αφορά την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών της συνολικής ποσότητας αλιεύσεως ζαγκέτας στις ζώνες CIEM II α και IV. »

5 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις 3, 4 και 6/76, όπ.π., σκέψη 58 και επ.